

Pályamű, a gróf
Kádasy jutalomért.

XI.

K. J.

Selíge: Élla, vagy holnap!

1,

Prabonás Magda.

Amoda alá, a falu végen
Egy kis hárikó düledéz ségen,
Ki tudja mennyei? sok-sok éve már!
Mióta e ház javításra vár...

Ablaka betört, ajtaja kothadt,
Kéménye ledőlt, csúcsfala roskadt;
Porrad ki látja omlott elejét,
Vihar keverte, nádas fedelét.

Látszik hogy el van végkép feledve,
Udvara, kertje dudrával fedve,
Sott búsongának mult idők fölött:
Elvadult rórsák a dudva körött.

Mert nem így volt ám! nem így volt régen!
Kicsiny hárikó a falu végen
Nem volt romba dőlt, nem volt elhagyott,
Körüle s benne minden ragyogott.

A pitvar, konyha, szoba világos,
Udvara tiszta, kertje virágos;
Volt benn sok rórsá - sok még fele is -
Egyeserre nyílott talán erer is...

De erer közt is legsebb volt maga
A ház asszonya: Prabonás Magda.
- Trézt hívták így, mert kit csak látott:
Két csillagszeme megbabonászott...

Segített hozzá ajkának ide,
Küvös mosolya, nyájas beszéde,
Mit oszt bosszúval hogy el nem véti
S a férfi szívek hódoltak neki.

De nem így a nők! azok kerülték,
 És faluhosszat egyre beválták:
 „Ki hiszül érte, ki nem feledi,
 Ez is imádja, az is szereti...”

Pedig tudták, hogy mindenkinek felett,
 Babonás Magda csak egyet szeret...
 Csak egyet szeret, csak egyet imád:
 Liliom Andrist, a bíró fiát.

Liliom Andris nem éppen szegény
 Segész faluban a legszebb legény;
 - Ha ugyan igaz - már meg is kérte...
 Volt szeretőjét elhagyta érte.

Jézus nyári ünnep - akácvirág hullt -
 Babonás Magda templomba indult;
 Egő piros gyöngy gömbölyű nyakán,
 Suhogó selyem ringó derekán.

Rosz jel volt, midőn hárából kijött:
 Egy sötét varjú szállt el a fölött...
 Lomkán, vontatva, mintha csak állna
 S kár!... kár!... kár!... egyre art kiabálta.

Még is dobbent... de majd elfelejtve
 Tovább megy, semmi rosszat sem sejtve,
 Míg egy fordulón csak útját állja:
 A bíróknak fogadott lánya.

„Mindenkinek út egyszer az óra...
 Babonás Magda! állj meg egy sóra!
 Látnom hová megysz - hogy el ne kárhorsz-
 tít tanácsolom: sokat imádkozz...”

Tudja az isten, rossz lelki voltál,
Egy szegény árva't hogy megraboltál,
Engem! a ki nek nincsen otthonom
É két dolgos kerem minden vagyonom.

Egy kincssem volt csak... s elvetted azt is,
Hálódba került Liliom Andris.
Bíromy nem esoda, akar hogy bannám...
Tudod-e mim volt?! jegyesem! mátkám!

Add vissza nekem! add vissza 't, te!
Hűségem szivem megseked érte...
Lesütött szemmel állott ott Magda
"Nem lehet... nem... nem..." susogta ajka.

"Hát az ég többé rád ne tekintsen!
"Mert raboltad el egyetlen kincssem!"
(Vizsgál?) - Valami loccsan... Babonás Magda
Csipke kendőjét arczára kapta...

Össe rárkodik kétszer... s arután
Vad sikolylyal fut végig az utcrán,
Hol az emberek rémülve nézik
S nyomán futnak, de utol nem érik...

Hóra ajtaját magára zárta
Zárta arczát senki sem látta;
De kihallatszik minden éjszakán
Nagy rohogása törött ablakán.